

ОТКРАДНАТОТО ЗНАМЕ

Мрачината едвамъ се е откъснала отъ равната, оросена Добруджанска земя. Откъмъ морето се усмихва предутринна свѣтлина. Въ стана кипи животътъ и шумътъ. Войскитѣ се подготвятъ за новъ походъ. Конетѣ прѣхтятъ, моторитѣ на колитѣ забръмчаватъ, войниците сж въ напрежение и бодри. Отиваме да вземемъ набързо, на кракъ, сутринната закуска.

Една жена — боса, несресана — ни пресрѣща и тревожно ни заговаря:

— Откраднаха ни знамето!.. Нашето, българското знаме... До снощи се вѣеше на вратитѣ, тая сутринъ го нѣма.

— Чакай, булка, не се тревожи, — мжчимъ се да я успокоимъ. — Кой ти го открадна? Къде ти е кжщата?

— Ето, тука, малката кжща, съвсѣмъ близо до васъ. Ние сме най-беднитѣ въ село, ала не искаме да останемъ безъ знаме, когато идвахте да ни освободите... Въ Добричъ съмъ ходила да купувамъ платъ по платъ, крила съмъ го отъ ромънитѣ въ коша, а сега да ми го взематъ...

Жената не издържа. Подгъва края на престилката си и бърше потеклитѣ сълзи.

— Ще го намѣримъ, ще ти дадемъ друго, не плачи! Тя занарежда съ гласъ:

— На децата си дрешки не купихъ, само и ние да не останемъ назадъ, — да имаме знаме, както всичкитѣ хора. Децата плачатъ вкжщи — искатъ си го... Пакъ ние останахме най-сиротнитѣ. Какъ хубаво плющѣше отъ вѣтъра, колко години сме чакали да му се радваме!..

Жената ни повежда къмъ дома си и хълца. Предъ широката дървена врата сж застанали дветѣ ѝ деца. Тѣ сж хванали пржта, нашаренъ съ зелена и червена боя, на който е стоялъ трицвѣтника, и ни поглеждатъ съ клюмнали лица.

— Ето, тука бѣше, — подхваща пакъ майка имъ и ни сочи мѣстото, гдето е било завързано знамето.

Тржбата свирѣше за сборъ. Не ни се иска да оставимъ нажалени тия добри добруджанци. Потърсваме имъ друго знаме. Ветеринарниятъ лѣкаръ изтичва до коня си и изважда отъ чантата малко копринено знаме, подарено му въ Добричъ. Пооглажда го съ ржце на колѣното си и тичешкомъ го донася: